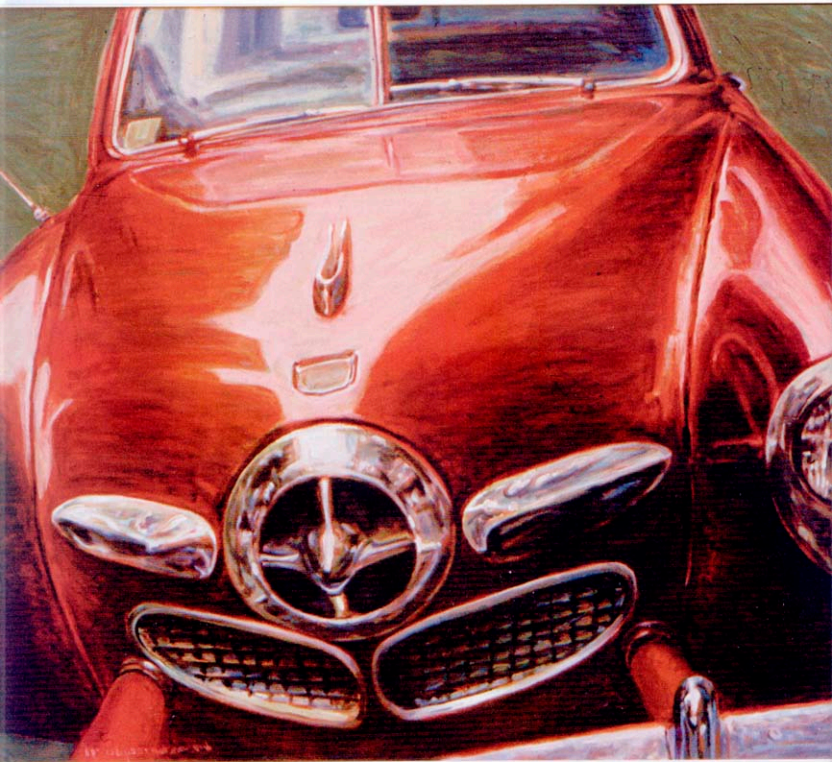

Deze stond zonder nummerbord ergens in de wildernis. Hij is duidelijk van een redneck geweest. Dat zie je aan de stickers 'God is Pro Life' en 'Bush', duidelijk een oude poolerbak zou je zeggen, een Ford Mercury.

Dick van der Meijden

Gevolgtrekkingen voor een volgend schilderij

En interview met Dick van der Meijden
door Marie Oosterbaan

Marie Oosterbaan was de auteur van het mooie interview met Nicole Carvajal dat in de vorige PALET (331) is verschenen. Dit is haar volgende interview met Dick van der Meijden in de serie 'inspiratiebronnen': Bombay en de Indiase cinema, Los Angeles en de Spruce Goose, Omaha Nebraska en de United Pacific, uitgaansgelegenheden De Mazzo en de Amsterdams Wallen, platenhoezen en boekomslagen, soms fotorealistisch, vaak met de verfspuit, altijd feestelijk en vitaal. Dit zijn associaties met Dick van der Meijden (1945). Een kunstenaar vol verhalen, muziek en filmbeelden.

Bollywood

Vraag hem waardoor hij het meest is beïnvloed: door India, Nederland of Amerika en hij antwoordt dat zijn laatste Amerikaanse tentoonstelling niet voor niets 'Eastern Stars and Western Cars' heette. Hij heeft zijn hart verpand aan de klassieke vijftiger jaren films uit Bombay, het zogenaamde Bollywood. 'Behalve tijdens het werk luister ik steeds naar hindi muziek; dat is zo'n 'perfection', zo'n 'schwung', zo geolied. Die filmsterren hebben zulke mooie koppen, het zou eigenlijk raar zijn als ik daar geen schilderijen van zou maken.' En al sinds de jaren Zeventig, toen hij zijn atelier in Arnhem had, maakt hij doeken met protserige Amerikaanse sleeën en pooierbakken. 'Het lijkt me het mooiste een Indiase film te bekijken in een Amerikaanse auto en dan het liefst hier in Amsterdam voor de deur.'

Door de prairie

Eastern Stars and Western Cars' vond in 2001 plaats in Omaha, Nebraska. De stad ligt midden in de uitgestrektheid van de Verenigde Staten. 'Daar zit bijvoorbeeld United Pacific, de goederenspoorlijn. 'Ik heb een flink stuk door de prairie meegescheurd in de voorste locomotief.

Daarachter anderhalve mijl van die piggybag containers die twee hoog op elkaar liggen. Dat knalt van de Grote Meren naar Sacramento, weet je.' Omaha is voor Amerikaanse begrippen gewoon het platteland, Campbell's Soup komt daarvandaan.' Van der Meijden heeft er nu twee keer voor een tijdje gezeten. 'Mijn Amerikaanse connectie kwam al in vierentachtig bij toeval bij mij langs op de Oude Zijds in Amsterdam. Hij was op zoek naar een soort jongerenhotel naast mij, Fat City, dat inmiddels niet meer bestond en een casino was geworden. Toen zag hij wat verder op de gracht de dingetjes die ik op de gevel van het cafeetje van de Hells Angels had gearbrusht. En die hebben hem toen naar mij doorgestuurd.'

'Het komt er nog van dat je zelfs met een sigaret provocerend kan zijn.'

Platenhoezen

Net als Herman Brood is Van der Meijden in 1964 in Arnhem aan de kunstacademie begonnen, maar Brood was daar weer vlug verdwenen. 'Ik vond hem er te gek prachtig

INSPIRATIEBRONNEN

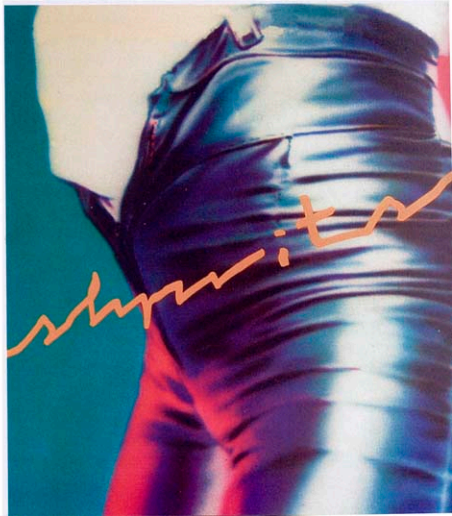
loens uitzien, hij was echt zo scheel als een 'maleier'. Met zijn eerste band 'The Moans' repeteerde hij soms in mijn atelier.' De gearbrushte platenhoezen die Van der Meijden later voor 'Herman Brood and His Wild Romance' maakte, hebben nog niets aan zeggingskracht ingeboet. 'Ik kom nog steeds mensen tegen die zeggen: "Aghh! die man maakte die platenhoezen van Brood." Dat Broodverhaal blijft

natuurlijk bij je.' De hoes van Shpritz werd in 2001 door het Algemeen Dagblad en de Stichting Pop Award uitgeroepen tot de best cover tussen 1960 en 2000. 'Rond negentien negentig heb ik zo'n anderhalf jaar samen met Herman Brood in zijn atelier gewerkt en dat was lachen.' Sindsdien maakte hij voor Brood zeker dertig schilderijen. 'Maar soms doe je er wel drie op een avond, hoor. Brood wist heel goed wat ie zélf had gemaakt, heel goed,

tot op de kruimel. Want als er een stukkie weg was, omdat het bijvoorbeeld was gepikt, dan zag ie dat meteen.'

'Ik heb veel van zijn tekeningen uitgevoerd, gewoon viltstift tekeningen. En als hij er dan langs liep en mijn uitvoering intenser was, riep ie met die snijdende slepende stem: "Nee edelachtbare, dat heb ik niet gemaakt, maar die daar heb ik wel gemaakt, oh edelachtbare." En dan stond ie als een hyper te lachen weet je, werkelijk. Als ie iets kon faken en neppen, dan was ie gelukkig.'

Van der Meijden heeft ook veel complete onderwerpen op doek gezet: 'Had ie bijvoorbeeld een portret van Little Richard nodig om aan hem te geven. Nou, dan zie je in een tijdschrift een foto waarop Herman Little Richard een mooi portret cadeau doet. Met over mijn schilderij alleen een paar extra verfstreken en

'Deze heb ik geschilderd naar een foto die me uit Amerika werd toegestuurd. Toen ik er later was heb ik nog in diezelfde auto meegereiden. Eerst geschilderd en toen ontmoet.'

zijn grote handtekening. "Ja, Van der Meijden," zei ie dan, "Als je eerst een kind ter adoptie geeft, moet je er later niet over klagen." In de catalogus van de grote overzichtstentoonstelling over het werk van Herman Brood in het Cobra Museum in Amstelveen in 2002 wordt bij een stuk of zes werken Van der Meijden genoemd. 'Maar in feite staan er veel meer in die door mij zijn opgezet.'

Verfspuit

Vanaf het begin was Van der Meijden gefascineerd door de verfspuit: zijn ideaal was ermee te schilderen als of het een elektrische kwast was. 'Het gaat bij airbrush om de kleuropbouw. Er zit maar één kleur in het reservoir van zo'n spuit en dat dwingt je om schematisch met kleur om te gaan. Als je geel over rood spuit krijg je een ander oranje dan als je rood over geel spuit. Maar nog daargelaten dat het erg smerig werk was, had ik de techniek na verloop van tijd toch ook een beetje uitgeput.'

'Ik heb toen een tijdlang pasteltekeningen gemaakt en daarmee ging ik rond een uur of vijf de stad in. In café 'Het Schuim' zat ik dan aan een lange leestafel die tekeningen te verkopen. "Neem nou, het kost maar een geeltje." Haast niks verkocht hoor. Een keer een opdracht gekregen van Gert Jan Dröge, om Judy Garland te tekenen. Maar het hielp me wel van de airbrush af.' 'En nu schilder ik sinds een jaar of acht weer zoals in mijn Arnhemse tijd. Na twintig jaar airbrushen werk ik weer ouderwets met olie- verf, kwast en penseel.'

'Toen ik een stuk had geschilderd, heb ik de projector een schop gegeven. Het volgende stuk heb ik geschilderd aan de hand van die verschoven projectie. Dat heb ik daarna nog een paar keer gedaan'.

'De auto waarmee ik de laatste keer in Amerika rondreed. Ik heb mijzelf erin geschilderd. Die auto uit 1972 is van de grootmoeder van mijn Amerikaanse connectie.'

En het rare is dat veel mensen in eerste instantie niet eens verschil zien met mijn gespoten werk.' Zoals auto's in zijn fotorealistische airbrush schilderijen van de Jaren Zeventig een belangrijk onderwerp waren, zijn diezelfde auto's dat ook nu hij met de kwast werkt. 'Auto's kun je lekker in onderdelen verdelen: bumper, motor-kap, voorruit, koplamp, van alles. Ik wil vrijuit werken maar begin altijd heel realistisch. Het moet er eerst helemaal netjes op staan en naarmate ik verder ga wordt het schetsmatiger en schilderachtiger.'

Hindi

Vanwege zijn grote liefde voor Indiase cinema en muziek en om zich vrijer te kunnen bewegen bij zijn bezoeken aan het land heeft Van der Meijden een aantal jaren lessen Hindi genomen. In 1991 deed hij in het TropenMuseum voor een volle zaal een talkshow over de klassieke Indiase film, met als hoofdgast de beroemdste Bollywood ster, Amitabh Bachchan. Bij die gelegenheid schonk het museum Bachchan een door Van der Meijden geschilderd portret. Want Van der Meijden

